

Vítězslav Jareš

VOR
V ZAKONE

VOR V ZAKONE

Vítězslav Jareš

„Cílem není zločin vymýtit. To prakticky nelze. Cílem je minimalizace dopadů na civily a stát. A mít organizovaný zločin pod kontrolou. Jde svým způsobem o určitou symbiózu a rovnováhu. Musíme volit mezi větším a menším zlem. Jak to děláme? Právo a zákon na papíře je jedna věc. Realita je věc druhá. Občas tomu papírovému musíme zkrátka tak nějak pomoc...“

Důstojník Bezpečnostní informační služby (BIS)

Děkuji za informace zdrojů z obou stran barikád, které zde nemohu jmenovat, ale bez nichž by nemohla tato kniha vzniknout.

PROLOG

Nápravné zařízení Černý delfín nedaleko Volgogradu

Klečel v koutu vyprahlého vězeňského dvora a stíral si krev z rozbitých úst. Rána ho nesmírně pálila. Ostatní vězni vyklidili prostor, nechtěli zasahovat do konfliktu ani být do něho zataženi. Chránili sami sebe. Takže jedno bylo zcela jasné. Nikdo mu nepomůže. Z vězňů tam zůstali pouze on a jeho trýznitel. Jednovočko se nad ním tyčil rozkročený a levačkou si mnul klouby na zařáté pěsti. Následně mu ji ukázal. Na hřbet prsteníčku si nechal vytetovat tři lebky. Neumělé, amatérské zpracování svědčilo, že to bylo dílo nějakého spoluvězně. Ale symbolika mluvila jasnou řečí. Kriminální svět to četl jednoznačně. Znamenalo to, že zabil tři lidi.

Jednovočko byl v extázi. Nevědomky šoupal sem a tam pravou nohou a rozpraskané baganče vířilo prach. Následovalo podupávání, jako by chtěl podpatkem rozdrtit poslední zbytky lidskosti. Prostředí udělalo z pojmu lidskost prázdný, bezobsažný výraz, jehož kontury se zhroutily samy do sebe, a slovo lidskost vymizelo ze slovníku obyvatel přeplněných vězeňských budov.

„Ty budeš má čtvrtá lebka! Tady mám místo pro tvou lebku,“ křičel Jednovočko fascinován sám sebou a zahýbal prstem.

Zoufalství týraného dosahovalo vrcholu jako pálicí slunce nad hlavou. Nepršelo přes měsíc. Slunce bezostyšně okupovalo nebe samo

pro sebe, nedalo šanci jedinému mraku. Panovala obrovská vedra a sucho. Většina vězňů trpěla dehydratací. Rozžhavený dvůr se stal nesnesitelným sám o sobě, natož když ho pronásledovalo tohle monstrum. Jednovočko si na něho zasedl a neustále ho terorizoval. Děsil ho už svým zjevem. Na čele měl vytetovaný ostnatý drát. V ruském zločineckém podsvětí si symbol trnové koruny nechávali udělat zločinci odsouzení na doživotí. Jednovočko odpuzoval už svým zjevem. Černé tečky na tváři a na nose nebyly mušince, ale zanešené velké póry. Odstáté lopuchy parodovaly uši, ale zjev nebyl tolik degradující jako tupý, primitivní pohled, v němž se dalo lehce vyčíst sadistické potěšení. Už jeho nažloutlá, mastná pokožka neskýtala hezký pohled, ale daleko horším projevem jeho osoby se pro ostatní stal jeho zápach.

Pronásledovaný vězeň se trásl a pokusil se vstát. Jednovočko ho ale s gustem srazil zpět a on dopadl na všechny čtyři. Jednovočko přitom na něho mrkal poraněným okem. Zranění se přihodilo při jedné z nespočtu rvaček, kdy soupeřův nůž zasáhl okolí jeho oka, a teď kvůli tomu působilo šikmým dojmem a neustále slzelo. Jednovočko patřil mezi naprosté primitivy, ale vládl silou a mocí. Tu dával na odiv pokořenému vězni. Chraplavě se pochechtával. Byl ve svém živlu. Nadšeně hýkal a potem orosený ret se mu chvěl vzrušením.

Týraný sklopil zrak. Zpozoroval, jak na zem pleskla kapka potu a vytvořila v prachu malý kráter. Kéž by tak mohl být někde úplně jinde. Klidně na Jupiteru. Pryč z tohoto prostředí, z dosahu této bestie. Věděl, že pomocnou ruku mu nikdo nepodá. O deset metrů dále stojící dozorce se mu začal vysmívat. Jeho křaplavý smích zněl

jako vykračování si v botech s tvrdou podrážkou po střepech skla. Nepomohl napadenému. Ani omylem. Naopak. Přišel si vychutnat jeho prašné ponížení. Tomuto obtloustlému dozorci se sádelnatým zadkem se totiž znelíbil, když ho ztrapnil a poučil, že pulec není malá ryba. Zprvu úsměvná historka se proměnila v noční můru. Řadilo se to právě k těm osudovým okamžikům, které vám dokážou zničit život. Ponížený dozorce ho nechal přemístit na oddělení mezi nejtěžší zločince. A zaúkoloval Jednovočka. Měl mu vytvořit z vězeňského pobytu procházku pekelným labyrintem. Jednovočko zadání plnil na jedničku. S hvězdičkou.

Týraný byl v nápravním zařízení zavřený necelý rok a zbývalo mu odsedět si tedy ještě přes devět let. Nedokázal se adaptovat na vězeňské prostředí. Stereotyp, brutalita, strašná strava a nemoci. Nedokázal se přizpůsobit. Byl příliš inteligentní, lidský a citlivý. Ale hlavně byl nevinný. Bezvýchodnost situace umocňovalo právě vědomí, že byl odsouzený za čin, který nikdy nespáchal. Tento pocit se mu otáčel v žaludku jako bodce s ostny. Jak se tam on – poctivec – dostal? Pracoval na vojenském štábu v administrativě. Generalita tam organizovala rozkrádání zbraní ve velkém. On byl vybrán jako obětní beránek a vše se na něho svedlo. Měl před svatbou, a najednou se mu život rázem změnil. Degradace, vězení. Vědomí, že bude odpykávat deset let v této strašné věznici, mu způsobilo těžké deprese a apatii. Každý den kousal jako skleněná vata. Kapaly pomalu jako med z dřívka, které jako malý kluk namáčel v medu v plechovce s etiketou malé včelky. To bývalo v období šťastného mládí.

Jenže v současnosti právě dostal od Jednovočka další ránu. A další. V mysli odplul pryč a chopil se vzpomínek na klukovská léta jako záchranného kruhu. Jak odlepil etiketu, usušil a překresloval včelu na pauzák. Snažil se snad dvacetkrát, než se mu zdálo, že je dokonalá. Ten kousek zažloutlého a ztvrdlého pauzovacího papíru nakonec našel policista při domovní prohlídce. Zavolal kolegy, dobře se tím pobavili a nakonec ten kousek zmuchlal v zašpiněné dlani a hodil do koše. Ještě teď slyšel praskání lámajícího se pauzovacího papíru.

Dozorce se přestal řehtat.

„Uděláš padesát kliků!“ vykřikl nenávistným hlasem a vězeň se rázem ocitl zpět v realitě.

Poslechl. Co mu ostatně zbývalo? Do dlaní se zarývaly kaménky a odkapávající pot vytvářel další krátery. Už věděl, že to takhle dál nepůjde. Opakovalo se to den co den. Pořád něco. Předevčírem ho Jednovočko pořezal malým nožem, který nosil schovaný v podrážce sandálu s tlustou gumovou podrážkou.

Co přijde zítra, říkal si právě, když se se zběsilým tlukotem srdce vzepřel, aby udělal klik číslo sedmnáct. Zase mu něco provedou. Osmnáctý klik. A další den zase. Devatenáctý klik. A zase. Dvacátý klik. Devět let? Dvacátý první klik. To nevydrží. Dvacátý druhý klik. To nejde. Dvacátý třetí klik. Musí to zastavit. Dvacátý čtvrtý. Jak? Dvacátý pátý. Nějak. Dvacátý šestý. Dvacátý sedmý, sakra, napjaté paže se mu roztráslly a strnul v pozici. Zrudl, snažil se zabrat, ale nic. Prostě to už nešlo. Padl vysílen ústy do prachu. Ten se mu nalepil na rty. Jak oddychoval, zvedal se u úst malý obláček a zase usedal.

„Dělej!“ uslyšel a viděl, jak se na zemi zjevil stín dozorce s rukama za zády. Rozkročil se. „Makej!“ vyštěkl a kopl ho do ledvin.

Palčivá bolest. Ani to s ním nehlo. Zavřel oči. Ať se třeba zblázní. Ať ho ta svině klidně ukope. On už nemůže dál. Nevnímal další řev, jenom jeho trup sebou škubal, jak do něho dozorce zběsile kopal. V ten moment se pevně rozhodl, že to udělá. Věděl, že nedokáže takhle žít. Přišel na řešení.

Ještě tentýž večer roztrhal prostěradlo, svázal si z pruhů pevný provaz a uschoval ho. Kolem druhé v noci bylo v jejich cele slyšet jenom několikero chrápání. Vězeň nad ním se převálil a pelest zaskřípala. Ležel na spodní pryčně a hladil si hřbet pravé ruky, kde mu mokvaly řezy po noži. Měl zlomené i dva prsty na pravé ruce, a proto napsal na kus papíru kostrbatým písmem pouze jednu jedinou strohou větu: *Už prostě nemůžu*. Zpoza polštáře s šedivým potrhaným povlakem plným skvrn vyndal schovaný provaz, potichu vstal, vzal stoličku, stoupl si na ni, uvázal jeden konec za mříže v okně a na druhý udělal smyčku. Vložil do ní hlavu a ještě chvíli pozoroval hvězdy. Pár jich poblikávalo. Trvalo to několik dlouhých minut. Vzpomínal, jak si jako kluk prohlížel vojenský atlas, který vyobrazoval planety. Jupiter. Jupiter se stal jeho vyvolenou planetou. Už to jméno ho fascinovalo. Jupiter je v průměru jedenáct celých dva krát větší než Země. Pořád si to pamatoval. Jedenáct celých dva. Jako malý snílek si představoval, že je kosmonaut a letí k Jupiteru ve stříbrné raketě s velkou rudou hvězdou a vítá ho tam Gagarin. Objal ho a přijal ho jako sobě rovného. Chlapecké snění. Dobrodružství v jeho představách, kde byl neohrožený a dokázal vše. Realita ale

bolela. Svědila. Zažírala se pod kůži a do mozku. Vzápětí hvězdy překryl mrak a uslyšel pleskání kapek. Postupně. Pomaloučku. Nejdřív jich spadlo pár, potom víc a víc a nakonec se pořádně rozpršelo. Cítil vlhkost proudící skrz otevřené okno. Konečně. Životodárná voda dopadala na zem, aby oblažila vedry unavenou půdu a vegetaci. Protáhl skrz mříže ruku dlaní vzhůru a cítil kapičky vody. Bylo to příjemné. Velmi příjemné. Pousmál se. Jeho mysl se zklidnila. Vymaní se z jejich moci. Osvobodí svou duši. Zavřel oči, posunul se chodidly na okraj a patami stoličku převrátil...

DÍL 1.: KONFLIKT

VÝSTRAHA

O deset let později

„Zaplatíš, nebo umřeš,“ prohlásil rezolutně černovlasý chlapík s ostře řezanými rysy a pronikavým pohledem, který dokázal zastrašit a budil bázlivý respekt. Had má jedové váčky, on měl jed v očích. Pro svou málomluvnost a strohost měl přezdívku Tichý Don. Většinou hned konal, než že by o nějakém problému předlouze rokoval. Byl „vorem v zakone“ čili nejvyšším šéfem organizovaného ruskojazyčného zločinu. Už tři roky působil v Praze, a to velmi úspěšně. Až do této chvíle.

Přestože jím cloumal vztek, mluvil velmi rozvážně, pomalu a srozumitelně: „Bezpečně vím, že z té poslední akce, kdy jsi zařídil shellku pro Semjona, tak jsi dostal provizi melouna.“

Mladík, ke kterému směřovala slova vora v zakone, jenom zvrátil hlavu dozadu a zíral na mokvající roh stropu, kde se začala odlupovat barva. Kvůli popáleninám se mu říkalo Redmen.

„A co má jako bejt?“ vyslovil ledabyly a ušklíbl se. Nemohl odtrhnout oči od okousaných plátků barvy, rozpukaných a odchlíplých od podkladu jako pancír tanku prostřelený protitankovou pancéřovou pěstí. Nenáviděl nedokonalost a šlendrián.

Ač tam bylo více lidí, nikdo jiný kromě jich dvou se neodvážil promluvit. Skupinka četla celkem osm mužů, v jejichž tvářích se

zračilo napětí, seděli na dřevěných lavičkách v sauně a přes bedra, případně i okolo krku měli přehozené ručníky. Sešli se a jednali právě v sauně proto, že nikdo nemohl dovnitř propašovat zbraň nebo třeba nahrávací zařízení. Těsně před schůzí prohlédli místo specialisté na odposlechy, zda je čisté. Každá ze stran měla svého, protože tyto dvě skupiny si nedůvěřovaly. Naopak, nenáviděly se a bojovaly o svá území. Horkou atmosféru umocňovalo žhnoucí prostředí. Nesnesitelné vedro samo o sobě bylo k zalknutí a napjatá atmosféra se stala důvodem k ještě vydatnějším potůčkům potu, řinoucím se po obnažených tělech. Pálící rozžhavený vzduch prosytil pach potu. Saunu koncipovali maximálně pro šest lidí, takže její kapacitu osazenstvo převyšovalo. Dotýkali se navzájem rameny a tento kluzký dotyk vyvolával všem bez výjimky nepříjemné pocity. Většina sdílela názor, že to je nesnesitelné prostředí pro tak ožehavé rokování, ale Tichý Don na tom trval, osobně saunu miloval, Redmen příliš nenamítal a to se stalo rozhodujícím faktorem. Konkurenční skupiny seděly naproti sobě a už na první pohled se dalo rozpoznat, co je rozděluje. Věk.

Tichého Dona otázka viditelně překvapila. „Co má jako bejt?“ zopakoval nevěřícně. „Co asi?“ sykl. Do hlasu se mu vkradlo pochopitelné podráždění. „Tím pádem dlužíš do občáku půl milionu dolarů!“ řekl a nahněvaně nakrčil nos, až se mu u jeho kořene objevila hluboká vráska.

Redmen se zatvářil pobaveně. „To určitě,“ odsekl a svou pozornost naopak koncentroval na své pěstěné nehty.

Ostatní se po sobě začali dívat. Tichý Don zalapal po dechu. To ostentativní přehlížení ho rozčílilo ještě víc než odpověď. Měl chuť k němu přiskočit a ty nehty mu vlastnoručně zulámat. Ale ovládl se.

„Copak to nechápeš? Jestli neodvedeš podíl, pošleme tě k Soči. Byznys je byznys. Naši organizaci nebude nikdo ignorovat. Nikdo!“ vyslovil napruženě a jeho žhnoucí oči se do něho snažily vyvrtat díru.

Každý trochu vnímavý rozpoznal, že s Tichým Donem se prostě nedá zahrávat. Zástupce Redmena napětím zadržel dech. Co jeho šéf blázní? Pohlédl na stejně nejistého muže naproti. Jeho ruce hyzdily obrovské zarudlé klouby. Nepřirozeně trčely jako zasněžené vrcholky vzdálených hor. Měl stejně vyplašený a nechápavý pohled jako on. Také se mu nelíbilo, jakým směrem se schůzka odvíjí. Na ztracenou cestu plnou zrádných výmolů, odkud není návratu. Hleděli s tím mužem na sebe a rozuměli si. Asi před rokem či dvěma se dokonce potkali v jednom alpském hotelu. Věděli o sobě, že jsou z konkurenčních skupin, ale respektovali se. Jenom se pozdravili pokývnutím, to byla tehdy jejich veškerá komunikace. Ten muž s velkými klouby tam měl překrásnou, ale trochu hloupoučkou blondýnku, která u večere neustále žvatlala a chovala se povýšenecky k personálu. Svou sobolí čepici skoro nikdy nesundávala. Působila směšně. Namyšlená bublina, jež se o přepych ničím nezasloužila, pouze tím, že byla stvořena do krásy. Popíjeli vodku, ruskou, jak jinak, kterou si nechávali přinášet po lahvích ve džberu plném chrastících kostek ledu. Ostentativně dávala najevo, že její přítel má naditou peněženku. Nikdo nevěděl, že jsou to kradené mafiánské peníze, i když z úzkostných pohledů personálu šlo vyčíst, že si o tom

myslí své. Jednou se tak opila, že začala po číšníci házet kostkami ledu a hurónsky se chechtat. Její zábavě musel učinit přítrž manažer a tuto dvojici vykázat. Kdepak je asi konec té jeho nabubřelé krásky v sobolí čepici? Snad se jí zbavil, bylo by to pro jeho dobro.

Muž nakonec nevydržel, uhnul pohledem a začal si pravou dlaní nervózně třít klouby u druhé. Nad čím přemýšlí? Třeba nad tím stejným jako on, že si možná od dnešního dne budou muset jít po krku? Protože taková nastane situace? Protože právě tak rozhodnou jejich bossové? Ale vždyť je to tak zbytečné! Proč se jeho boss nepodřídí? I tak bude mocný a bohatý. Nač vyvolávat zbytečné nesváry a smrtelné nebezpečí? Napadla ho kacírská myšlenka, že by sám svého šéfa usměrnil. Ale to by přirozeně ztratil tvář. Potrestal by ho. Ale co s tím?

Zástupce nebyl telepat a Redmen si vedl dál svou. Opět zvrátil hlavu a začal se ironicky smát.

„Půl milionu dolarů!“ vyslovil skoro nadšeně. Hravě se pomazlil s těmi slovy jako děti s kořaty. „Půl milionu dolarů,“ zopakoval fascinovaně, kdyby to dokázal, slova by zachytil a hladil je jako heboučkový kožíšek.

Rudý froté ručník mu sklouzl z ramenou a odhalil červené stopy po ohni. Táhl se přes hrudník až k pravému stehnu. Byla to památka po neúspěšném atentátu, kdy mu do auta namontovali výbušninu. Naštěstí pro něho jezdil upraveným vozem, který měl v podlaze speciální vrstvu oceli jako ochranu proti bombám. To mu zachránilo život. Byl šéfem skupiny mladých zločinců přezdívané Molodci. Patřili k prototypu kriminálníků v bílých límečcích. Získali vynikající

vzdělání převážně ekonomického a právnického zaměření. Ale to neznamenal, že se nedokážou proměnit v nebezpečné šelmy. Býky – ochranku – si samozřejmě najali a velmi dobře je platili.

Smál se bublavě a intenzita stoupala a klesala skoro v pravidelných intervalech. Ostatní na něho konsternovaně zírali. Nikdo jiný se k jeho smíchu nepřidal. Ani jeho lidé, natož někdo od Tichého Dona. Ostatní napjatě čekali, jak se zachová. Všichni pochopili, že pokud se jejich šéfové nedohodnou, je to prakticky začátek války. V tom případě pravděpodobně mnozí z nich zemřou.

Tichý Don se naklonil k mladíkovi a promlouval velmi potichu. „Ty víš, že máme svá pravidla. Jsou tu od pradávna,“ pronesl.

Redmen mávl rukou. „Ty vaše pravidla...“, odfrkl s despektem.

Tichý Don se zamračil. „Ne naše! Všech. Musí je dodržovat každý. Bez výhrady. Pro udržení pořádku udělám všechno. Proto tady jsem. Kdo to nepochopí, zemře.“

Mladík se také naklonil dopředu, takže se jejich nosy prakticky dotýkaly. Také promluvil velice tiše. „Vy vorové... jste nabubřelé fosilie. Dýchá z vás staroba a zpuchřelost. Ty vaše předpotopní metody... vydírání, prostituce, drogy, ten váš zatracený White angel, pašování lidí.“ Redmen mávl rukou a opovržlivě pokračoval. „To vše zavání hnilobou. Špínou. Násilím. My jsme jiní... nám stačí počítač... a vzdělání... vy... vy patříte do historie. Mě zastrašovat nebudete. Kašlu na vás,“ řekl sebevědomě.

Tichý Don nedokázal zastrít šok. Měl vážný, skoro unavený výraz. Čekal pokoru, omluvu, ne vzpouru. Ani nikdo jiný se neodvážil

promluvit. Tichému Donovi se napnuly svaly kolem úst. Další slova cedil skrz stisknuté rty: „Co si to dovoluješ, ty cucáku?“

Redmen se jen pobaveně ušklíbl. Nadávka jím příliš nezacloumala. Než promluvil, pootevřel napůl ústa a nasál do sebe vzduch. Zasyčelo to. Pátravě pozoroval strnulého Tichého Dona. Ten napjatě čekal na jeho odpověď. V ten moment mu sklouzla z čela kapička a razila si cestu podél kořene nosu, přes ústa, přes bradu, až se rozpleskla na dřevěné podlaze. Redmen ji doprovázel pohledem, když dopadla, znovu pohlédl na netrpělivého Tichého Dona.

Usmál se a vyslovil pomalu, srozumitelně a velmi důrazně, aby o tom nebylo pochyb: „Já... já nebudu poslouchat žádné vory v zakone. Nikdy! Nebudu vám platit.“

Tichý Don se zoufale podíval na svého pobočníka a rozhodil rukama. „Každý musí odvést podíl. Tak to chodí,“ vyslovil a přerývavě přitom vdechoval horký vzduch.

Redmen zavrtěl odmítavě hlavou. „Moje peníze jsou mé! Dávat do toho vašeho obščaku padesát procent z každé akce? Naší akce? Z našich peněz?“ Redmen se ironicky usmál a pak mu tvář ztuhla a další větu skoro vyštěkl: „Ani omylem!“

Tichý Don se narovnal. Zbledl, cloumal jím další záchvěv vzteku, málem vybuchl, ale nakonec se udržel. Naopak se náhle zcela zklidnil, napjaté svaly na tváři mu povolily, dokonce se snad i trochu usmál.

„Nevíš, s čím si zahráváš,“ řekl skoro až otcovským tónem.

Redmen mávl rukou. „Ty vaše hvězdy... ty mám na háku,“ prohlásil uštěpačně a ukázal na potetovaná kolena Tichého Dona. Měl na nich dvě čtyřcípé hvězdy, jednu přes druhou a posunuté, takže

celková hvězdice měla osm vrcholů. Hvězdy znamenaly, že nikdy nepadne před nikým na kolena. Ani před konkurencí, ani před zákonem. Tyto hvězdy si nechal vytetovat i na ramena. Na prsou měl další tetování na znamení stavu vora v zakone, orla s velkými pařáty. Toto tradiční tetování směl nosit pouze vor v zakone, protože adept jej získal v den přijímání do společenství vorů, tetování patřilo k rituálu a probíhalo za přítomnosti ostatních šéfů podsvětí.

„Ty hvězdy znamenají řád,“ řekl Tichý Don výhruzně a zatáhl trochu ramena.

Redmen se zasmál jako při nenucené konverzaci, kdy jde nanejvýš o rozhodnutí, zda si objednat další sklenici vína, a ne o životy přítomných. „Řád? Leda váš. Ne můj.“ Otočil se ke svým lidem. „Jdeme, nemáme čas prázdně tlachat s důchodci.“

Vyslovil to důrazně, i když věděl, že balancuje na hraně a právě zavdal příčinu pro eskalaci konfliktu. Jeho podřízení na sebe bázlivě koukli, a když se Redmen zamračil, uspíšili vstávání. Rozpačité pokývli na pozdrav. Dalo se na nich poznat, že nesdílejí šéfovu aroganci. Dostali strach. Oni společenstvo vorů v zakone respektovali. Věděli, že zabíjí bez milosti. Ale museli následovat svého vzdorovitého šéfa, a tak saunu spěšně opustili. Jako poslední odcházel Redmen.

„Hej!“ vykřikl Tichý Don.

Redmen se ohlédl. Neotočil se celý. Udělal jenom takový nepatrný pohyb, otočil zlehka hlavu a úkosem pohlédl přes rameno.

„Jestli neodvedeš podíl, budu muset dotáhnout to, co někdo zbabral,“ řekl Tichý Don a posunkem brady ukázal směrem k popálenému tělu.

Mladík mávl zpupně rukou a zmizel ve dveřích. Tichého Dona nikdo dlouhé roky neslyšel takto hodně mluvit. Ale stejně to nebylo nic platné. Ještě dlouho na ty dveře zíral a jeho výraz nevěstil nic dobrého.

ROZHODNUTÍ

„Nezaplatí,“ konstatoval v černém džípu BMW cestou ze sauny bývalý plukovník Sovětské armády Golicein, který zastával funkci staršiny.

„Já vím,“ přisvědčil Tichý Don zasmušile.

„Chcete ho zabít?“ otázal se Golicein opatrně. Báł se odpovědi. Ten hoch mu byl svým způsobem sympatický. I ta jeho zpupnost a arogance se mu zamlouvaly. Nedivil se mu. Ale Golicein stál na jedné straně barikády a Redmen na druhé.

„Co mi zbývá?“ odpověděl Tichý Don chladně. Na tváři se mu nezračila žádná emoce. Jenom semkl rty, které se proměnily v tenkou bílou čárku. Pohled Tichého Dona patřil k tomu druhu, před nímž ostatní klopili hlavu. Často ho skrýval za úzkými černými hranatými brýlemi se zkosenými rohy. V těchto případech se nedalo vůbec rozeznat, co si myslí, a to budilo ještě větší strach. Mezi dlouháný rozhodně nepatřil a ani mezi svalovce, přesto z něho vyzařovala síla nekompromisního zločince, kterého předchází pověst nesmlouvavého zabijáka. Vydobyl si své pevné vysoké postavení v zločinecké hierarchii v tomto krutém světě, kde se nevedly pracovní pohovory, ale jako reference se braly v potaz dobře vykonané vraždy a výnosné loupeže. Bylo mu něco málo přes padesát let.

„Můžu se zeptat, proč ho musíme poslat k Soči? Nemůžeme ho jenom pořádně zmáčknout? Třeba by pak zaplatil,“ zeptal se muž

sedící vepředu. Jednalo se jenom o nevýznamného vojáka, ochranku, dokonce o obyčejného Čecha! Jmenoval se Mirek Dubský. Najali ho jenom proto, že se vyznal v místním podsvětí.

Tichý Don na chvíli ztuhl nad jeho opovázlivostí, ale nakonec jeho tvář povolila a uvolil se tuto zpupnost přejít. Prozatím. Přesto si ho ještě chvilku zkoumavě prohlížel.

„Nelze jinak. Taková jsou pravidla,“ řekl posléze.

Golicin to chápal moc dobře. Redmen měl smůlu. Jiná alternativa prostě neexistovala. Když nezaplatí, zemře. A na to musí dohlédnout jeho šéf. Pokud by vor v zakone zklamal, na příští schůzi šéfů – kriminálních autorit – zvanou schodka by ho už nepozvali. Tam by Tichého Dona shledali neschopným vykonávat svou funkci a označili by ho jako nečistého na rukou. Nějaký jiný vor v zakone by byl pověřen Tiché Dona pro výstrahu zlikvidovat. Zabít vora v zakone mohl pouze jiný vor. Nikdo jiný. Kdyby se o to někdo pokusil, aniž by byl vor a byl k tomu určen na schodce, sám by tím činem nad sebou vyslovil ortel smrti. Takový byl zákon ruského organizovaného zločinu. Musel se dodržovat za všech okolností. Slabošství se netrpělo. Podkopávalo autoritu celého společenství vorů v zakone. Dodržoval se nejen samotný vorovský kodex, ale i jeho vymáhání. Strach se stal zárukou úspěchu a rozmachu této zločinecké struktury, díky němu zůstávala organizace kompaktní.

Šofér řídil agresivně a bezohledně. Když se mu zdálo, že auto před nimi jede příliš pomalu, začal zběsile troubit. „Suka, suka, suka!“ nadával a problikával ho dálkovými světly. Přijel těsně za automobil a zlehka do něho ťukl. Řidič před nimi to nervově nevydržel, spustil

blikačky a zajel vedle do parkovacího pruhu. Tento prudký manévr však nezvládl. Neubrzdl to a naboural do zaparkovaného auta před ním. Řidič džípu zvrátil hlavu a pobaveně se smál. Rozverně plácal do volantů.

Staršina Golicev to pozoroval chladně. Neužnával toto přehlíživé chování, přivádělo zbytečnou pozornost, Tichý Don se však pousmál. Jeho řidič se rozhodně nehonosil vysokoškolským diplomem, ale jeho vynikající řidičské umění Tichému Donovi zachránilo život, když ho v moskevských ulicích naháněly dva džípy plné mužů se samopaly. Řidič to vše zvládl, vyvázli s prostříleným autem, přestože řidiče zasáhly dvě kulky do levé paže. Dokázal to s bolestivým přemáháním a od té doby si ho Tichý Don velmi cenil. To se stalo, když vedl tenkrát válku s luhaňskou brigádou o nadvládu nad sítí moskevských rychloobčerstvení, což patřilo v té době mezi populární a výnosný zdroj příjmů. Tichému Donovi se tenkrát nakonec podařilo zlikvidovat jejich šéfa ve vířivce v lázních i s jeho dvěma konkubínami. Potom se ale sešel bratskij krug, usoudil, že boj mezi jednotlivými strukturami oslabuje byznys, a vyjednával podmínky usmíření a zastavení války mezi jeho brigádou a luhaňskou. Syn šéfa luhaňské brigády trval na tom, aby Tichý Don opustil Moskvu. Bratskij krug to akceptoval a nařídil Tichému Donovi přesun do Prahy, kde měl za úkol konsolidovat roztržštěné brigády a dohlížet na dodržování pravidel. Tichý Don poslechl, dobře věděl, co by ho čekalo, kdyby tak neučinil. Vzal s sebou i svého řidiče, kterému se rameno dobře vyhovilo.

„Viděl jste, šéfe, viděl? Podělanej sráč!“ dožadoval se řidič pochvaly.

Tichý Don se tvářil pobaveně, ale jenom chvilku. Pak se zamyslel a jeho tvář dostala opět ten jeho obvyklý chladný a zlověstný výraz. Obrátil se na Golicina: „Vezmeš si to na starost, Plukovníku.“

„Možná... možná bychom mu opravdu dát ještě šanci,“ zkusil to ještě Golicin.

„Udělej, co jsem ti nařídil,“ odsekl Tichý Don.

„Dobře,“ řekl Golicin rezignovaně. „Ale teď bude ve střehu.“

Tichý Don přikývl. „Možná ano, možná ne. Vyšlu mu vzkaz, že budu chtít ještě jednu schůzku. Že se chci dohodnout na kompromisu.“

Golicin přikývl. Nedivil se. Už znal zákonitosti kriminálních partií, kde férovost je brána jako slabina a zákeřná lest je pravidlo číslo jedna pro dosažení kýženého úspěchu.

„Budete chtít předem znát detaily?“ zajímal se Golicin.

Tichý Don zavrtěl hlavou.

„Nějaký speciální styl?“ zeptal se ještě.

„Nechám to na tobě. Ale chci to nějakým demonstrativním způsobem. Ať to všichni vidí a ví se, co to znamená. Ať si to každé příště rozmyslí. Musí to prostě být na očích. A najmi na to někoho mimo nás. Ty to jenom natipuješ.“

Golicin mimoděk zasalutoval vojenským způsobem. „Jak si přejete. Bude to na očích. Bude to demonstračka.“

MRTVÁ SCHRÁNKA

Následující den se zastavil v Lucerně v kavárně kina nervózní muž, který klopil hlavu a snažil se tvářit nenápadně. Objednal si kávu a předstíral, že čte noviny, přitom se přes jejich okraj rozhlížel kolem. Články ho vůbec nezajímaly, jen občas převrátil stránku. Vystresovaně si kousal do rtů, kdyby ho někdo sledoval a zjistil, co tam pohledává, bez milosti by ho zabili. Nejdřív by ho odvezli na odlehlé místo, mučili ho a potom by mu prořízli hrdlo a vyndali skrz ránu jazyk. Tento postup byl dobře známý. Tak se zacházelo s práškači. Pohyboval se na tenkém ledě. Závěs u hlavního vchodu se odhrnul a on strnul. Dovnitř vešly dvě rozesmáté studentky. Ta vyšší, hubená, s brýlemi bez obrouček, se rozverně naklonila k copaté kamarádce a něco jí pošeptala s pohledem upřeným na obtlouklého holohlavého pána, který si právě jednou rukou kapesníkem otíral zpocenou pleš a druhou lžičkou odloupl velký kus čokoládového dortu. Na velkém talířku měl čtyři kusy a podle odhodlaného výrazu nechtěl nenechat ani drobeček. Jedna z dívek se neudržela a vypískla. V hrdle jí zurčel zvonivý smích.

„Pan Dortík,“ zaševelila její smyslná ústa a spiklenecky dloubala do kamarádky.

Pozoroval ty dívčiny a neubránil se úsměvu. Holohlavý muž se zarazil, lžička s kusem dortu strnula na půli cestě od talířku k jeho ústům. Ruka se mu chvěla a kus dortu s tlustou vrstvou čokoládového

krému se začal naklánět, bylo to jak ve zpomaleném filmu, nakonec se překotil přes okraj lžičky a spadl mu na jeho šedivé kalhoty. Vyjekl něco nesrozumitelného a následoval další hurónský smích rozverných dívek.

Kolik jim tak může být, pomyslel si nervózní muž. Tipoval to na maturitní ročník. Ty dvě dívky, které zosobňovaly bezstarostný život, působily jako blahodárny balzám. Ta v červených šatech mu připomínala jeho spolužačku Mariku, s níž se poprvé pomiloval na chmelové brigádě. Marika. Copak asi dnes dělá? Napětí v něm povolilo. Dívky se usadily, kapku se ztišily, uzoufaný pán odešel na toaletu, aby vyčistil čokoládové nadělení, a posléze se vrátil s mokřým flekem, což u dívek vyvolalo další špitání se skloněnými hlavami a pokukování po panu Dortíkovi. Jejich nálada byla natolik nakažlivá, že i poněkud upjatý a uražený pan Dortík, který dobře věděl, že je středem jejich pozornosti, nakonec na tváři vyloudil úsměv a směrem k dívkám káravě zdvihl prst.

Krásná ukázka bezstarostných studentských let. Když usoudil, že se atmosféra zklidnila a nikdo se o něho nezajímá a ani do kavárny nepřišel nikdo další, kdo vzbuzoval podezření, noviny úhledně složil, položil je na okraj stolu a odebral se na toalety. Zavřel se v kabině, stoupl si na umělohmotné prkénko s dvěma příčnými zčernalými prasklinami. Maličko pod ním podklouzlo a on se nejistě zachytil o okraj zástěny. Otráveně sykl, když zjistil, že přes dlaň se mu táhne zčernalá šmouha, protože horní rámy zástěn nikdo nesetřel už pěkně dlouho. Sklonil se, odmotal kousek toaletního papíru, ten mírně naslinil a očistil se. Zmuchlaný nažloutlý papír s černými šmouhami

odhodil do koše, narovnal se a pustil se do záležitosti, kvůli které tam přišel. Odstranil víko nádržky na vodu. Ve vodě plaval malý modrý tubus z umělé hmoty. Vylovil ho, párkrát s ním zatřásl, aby ho zbavil kapek, a odšrouboval ho. Vytáhl z kapsy malý list papíru s třináctkou a informacemi napsanými neviditelným inkoustem a speciální šifrou. Číslo tam vepisoval pro kontrolu obou stran a časové souslednosti. Složil ho, vložil do malého tubusu, zašrouboval a hodil ho zpět do vody v nádobce. Nádobka fungovala jako mrtvá schránka, spojení mezi ním a jeho kolegy policisty. Pracoval jako policista v utajení a dostal se přímo až k samotnému vorovi v zakone. Jmenoval se Mirek. Příjmení Dubský používal jako krycí jméno v prostředí ruského organizovaného zločinu.

Vrátil se zpět, zaplatil a vydal se pryč. Nevšiml si, že ho někdo přece jenom po očku pozoruje. Neodhalil ho, protože dotyčný byl také špičkově vycvičený profesionál, který pracoval svého času pro jednu z nejlepších výzvědných služeb na světě. Mirka Dubského – policistu pracujícího v utajení – odhalili. Ale on o tom nevěděl. Tomu, kdo ho před časem odhalil a sledoval, zbývaly na talířku ještě dva čokoládové dorty. S chutí se do nich pustil. Pak ještě jednou navštíví toaletu...

NÁJEMNÝ VRAH

Golicinovi trvalo několik dní, než si vybral vhodného kandidáta, na trhu se pohybovalo jen velmi málo sólistů. Volba nakonec padla na člověka, který dosud nebyl pevně provázaný s žádnou zločineckou brigádou. Šlo o takového příštípkáře, občas se nechával najímat na podřadnější práce, kde šlo o násilí, vymáhání či udělování výstrah a tělesných trestů. Ale vědělo se o něm, že v Rusku už úspěšně vykonal dvě vraždy na objednávku. V Čechách zatím čekal na svou příležitost. Kdysi úspěšně boxoval. Jeho pravačka uštěďrovala soupeřům tvrdé rány. Přezdívalo se mu Tuponosý. Poprvé se dostal do kriminálu, když ho chytili při sázkových podvodech na boxerských zápasech, kde on jako favorit nečekaně prohrával s outsidersy. Po propuštění dostal nabídky od několika skupin, jako byli Dagestánci, Izmailovská bratva, skupina Magadanská, Orenburská či Omská, ale on chtěl zůstat nezávislým, i když se mu moc nedařilo a často živořil v podřadných ubytovnách a jedl polévky z prášku. Nosil dlouhé a umaštěné vlasy, které se už pravděpodobně nedaly rozčesat, čelenku z hnědé kůže plnou neidentifikovatelných skvrn a prošedivělé vousy. Někdy kolem sebe metal šíleným pohledem a vypadal jako nějaký náboženský fanatik. Sem tam se začal sám pro sebe usmívat a něco drmolit. Lidé se mu raději vyhýbali, protože nevěděli, co ho v následujícím okamžiku popadne.

Sešli se v pivnici, kterou vybral Tuponosý. Chodil tam každé úterý, protože dámy byly vyvinuté a obsluhovaly nahoře bez. Tuponosý zálibně škrtal svým novým zapalovačem.

„Zippo se mi vždycky líbil. Hele, Plukovníku, ani jednou neselže. Vidíš?“ vytahoval se. Byla to jedna z mála luxusních věcí, které si mohl dovolit.

Golicin přikývl, upil, chvíli pozoroval upachtěnou ženu s povislými řadry, pomyslel si, že to už snad ani nemá zapotřebí se takto ponížovat, ale nakonec on nemůže moralizovat, každý dělá, co umí. Jeho pohled sklouzl z utrápené servírky na zapalovač.

„Jo. Vidím. Ale proto jsem nepřišel. Mám pro tebe mokrou práci.“

Tuponosý se přestal koncentrovat na zapalovač a ihned zpozorněl. Když šlo o mokrou práci, ve vzduchu visely velké prachy. Oči se mu rozsvítily. S dychtivým výrazem se nahnul ke Golicinovi. „Mokrou práci? Fakt? Kdo to má být?“

„Redmen.“

Tuponosý se na moment zarazil, ale opravdu to byl pouze kratičký moment. „Slyšel jsem o něm.. Ten z té party napomádovaných mladíčků v nóbl oblecích, co rejžují obrovskou vatu na úvěrových podvodech a tak. I když má ten hajzlík tělo jeden oheň, tak se kolem něho točej super kóci.“

Golicin se na něho zkoumavě zadíval. „Už se dotočej. On je cíl.“

„Dobře. Kolik?“ zeptal se a napjatě civěl na Golicinovy rty. Přímo je hypnotizoval a modlil se, aby vyslovil vysokou částku.

„Padesát táců. V dolarech. Když řekneš ano, dám ti rovnou půlku.“

Tuponosému se na obličejí rozlil spokojený úsměv. Celý se tetelil blahem. Skončí upachtěné dny.

„Jasně, že беру,“ prohlásil, aniž by se jenom pokusil licitovat.

„Dobře,“ řekl Golicin a rozhlédl se opatrně kolem sebe. Nikdo si jich nevšímal. „Tady to máš.“

Když mu Golicin předal ruličku peněz, Tuponosý si je pečlivě přepočítal. Potom k bankovkám přivoněl.

„Dolary jsem vždycky miloval. Ty euráče nemají takovej šmrnc,“ řekl. Svazek bankovek labužnický promnul a ohnul přes palec. Měl svůj šťastný den. Potom je schoval do kapsy. Obchod byl uzavřený.

REDMEN

Redmen se pozoroval ve velkém zrcadle, které zabíralo celou stěnu tanečního sálu, jenž si před měsícem koupil. Před několika dny skončily stavební úpravy, při nichž nechal zazdít všechna velká okna. Za prvé nechtěl, aby na něho někdo viděl, protože před okolím skrýval, že pořád tančí balet. Druhým faktorem byla samozřejmě jeho bezpečnost. V nasvíceném sále s nadměrnými okenními tabulkami, kde kroužil své taneční figury, by byl jednoduchým cílem.

Na nohou měl fialové baletní piškoty a oblečený byl do přiléhavých modrých tanečních kalhot. V rohu stála připravená kamera, chtěl se natočit a analyzovat, zda se dokázal vyvarovat chyb, na které přišel při posledním zkoumání svých tanečních figur. Vedle kamery ležel starožitný cínový táč a na něm oloupané pomeranče, rozporcované na jednotlivé dílky. Připravovala mu je jeho asistentka, sám si pomeranče neloupal, nesnášel, když mu dužnina zajížděla pod jeho udržované nehty.

Sál zamkl a dovnitř nesměli ani ochranka, a ani nejbližší spolupracovníci. Za svou touhu tančit se styděl, připadalo mu to nechlapské, ale nemohl si pomoci. Miloval pohyb a balet prostě zbožňoval. Tuto slabost pečlivě tajil a svým lidem nakázal, že se o tom nesmí před nikým zmínit. Vždy chtěl v baletu vyniknout, jako to dokázal jeho otec, ale nedařilo se mu. Taneční mistr ho nesnášel, považoval ho za protekční dítko. Ponížoval ho, otevřeně se mu před

ostatními smál, pořád ho peskoval a dával mu někdy nesmyslné a nekoncepční příkazy. Chtěl ho odradit a zlomit, ale Redmen zkoušel zuby a zkoušel to dál a dál. Nic naplat. Chudák trpěl za to, že taneční mistr nenáviděl jeho úspěšného tátu, uznávanou baletní hvězdu. Záviděl mu. Redmen dobře vycítil, že to je nespravedlivé, že není zas až tak velký nešika, jak to líčil taneční mistr, a od té doby přestal respektovat jakékoliv autority. Ignoroval je a to mu zůstalo.

Nakonec, když jeho otec přestal s aktivní kariérou a ztratil v baletním světě vliv, taneční mistr Redmena vyhodil před celým nastoupeným sborem. Musel vystoupit z řady a taneční mistr mu opět spílal do nešiku a sdělil mu, že tam pouze zaclání a v jeho sboru již pro něho není místo. Stalo se to den před zájezdem do Prahy. Ten ponižující způsob se mu zaryl pod kůži a ten den měl vypálený v paměti jako skot značku ranče. Se sklopeným zrakem a slzami odcházel podél řady svých kolegů, někdo se díval účastně, ale zaslechl i několik škodolibých poznámek. Pamatoval si je. Všechny.

Do Prahy se strašně těšil. Zařekl se, že se tam určitě jednou podívá a hlavně vydělá spoustu peněz a koupí si divadlo i s baletním mistrem, kterého vyrazí stejně potupným způsobem před nastoupeným ansámblem, jako to udělal on s ním. Nejjednodušší cesta, jak vydělat velké peníze, byla cesta zločinu a Redmen na ní vykračoval mílovými kroky. Nikdy nezapomene, jak se tehdy nedokázal udržet a jak se rozbrečel před všema děvčatama, před kterýma se chtěl vytáhnout. Ten pocit se do něho zařezal a čas rány nezhojil, naopak. Jeho chvíle jednou přijde, ujišťoval sám sebe. Bude silný. Bude bohatý. Bude mít respekt. Nikdo už mu nebude poroučet. Nikdo! Ani učitel tance, ani

vorové v zakone! Váží si pouze sám sebe! Doba, kdy poslouchal, je ta tam. Pustil hudbu, kameru, přivřel oči a poddal se vlnám hudební euforie a pohybům svého štíhlého a šlachovitého těla.

O dvě hodiny později, vysprchovaný, napomádovaný, spokojený, vykračoval vycházkovou chůzí ve světle modrém obleku s jemným proužkem a zavdával důvod k vyzývavým ženským pohledům plným příslibů. Mířil na svou pravidelnou návštěvu oblíbené kavárny, kde dělali vynikající italskou kávu a rozšafný Ital z Milána s hustým obočím, které vypadalo jako nalepené a schválně naddimenzované, báječně kouzlil s těstovinami a hýčkal chuťové pohárky svých hostů. Následovali ho dva býci – členové ochranky, kteří vypadali, že jsou doopravdy ve střehu.

Zamířili přes ulici k prodejně módního oblečení obložené dřevem namořeným barvou bordó, kde sympatická prodavačka s mašlí ve vlasech barvy slámy pomalu, skoro až obřadně aranžovala červené cedule s nápisem „40% sleva“. Jak se nahýbala, svůdně jí povyjela džínová sukýnka nahoru a nohy v punčocháčích se švem a poodhalený zadeček vypadaly dráždivě. To vše hlásilo do mužského světa: jsem zde, jsem k nakousnutí, račte, prosím. Většinu kolemjdoucích, z velké části zakaboněných mužů, se náhle rozjasnila tvář a upřeli zrak do výlohy. Dalo se usuzovat, že to, co je zaujalo, výše slevy rozhodně nebyla. I Redmena a jeho suitu dívka uchvátíla. Přistoupil k výloze právě ve chvíli, kdy stoupala po malých plechových štaflíčkách, jejichž horní schůdek někdo na kraji několikrát obalil červenou vlnou a udělal na ní uzlík. Redmen se chvíli

marně pokoušel domyslet, co bylo důvodem, nakonec to hodil za hlavu a začal se koncentrovat na tu sličnou dívku. Pozoroval své rysy v odrazu výlohy a pobavila ho skutečnost, že jeho obličej se odráží v místě, kde ona měla ten svůj zadeček ve tvaru dvou česnečků.

Prodavačka vycítila, že za ní stojí, otočila se a pohlédla na něho pronikavým černým pohledem. Rozverně si odhrnula pramínek vlasů, který jí svéhlavě sklouzl. Usmála se a on úsměv opětoval. Podíval se na její jmenovku. Oksana Batalová. Lehce pokývl na pozdrav. Věděl jedno. Tam se určitě vrátí a ona se stane jeho přítelkyní. Nezajímalo ho, jestli má manžela nebo přítele. On nebyl ten typ, který se ptá. On si bere. Než se vzdálil, opětovala mu pozdrav. Zlehka zatřepotala prstíky a vyslala k němu ještě jeden vábivý úsměv na cestu, aby měl o čem přemýšlet. Protože ona to nebyla náhoda, že se ve výloze vyskytla právě v tu dobu, kdy kolem pravidelně procházel. Všimla si ho už dříve a to, že ho vždy doprovázeli dva urostlí muži s těkavými podezřívavými pohledy, znamenalo jediné. Má ochranku. A kdo má ochranku? Muž, který má moc nebo peníze. A ona milovala muže s penězi nebo mocí. Chtěla jít naproti svému osudu, a tak musela teno den překousnout několikery výčitky vedoucí prodejně, kdy že už konečně se uráčí a vystaví ceduli se slevou. Vše bylo přichystané. Vše bylo načasované. A přinášelo to ovoce. Její ženská intuice jí hlásila, že splávek se zhoupł a na háčku není ledajaká mřenka. Osud jí nastavil přející tvář.

Zatímco ona se radovala z toho, že její život bude pokračovat po bohatší lince a konečně bude mít plný šatník jejich vlastního zboží, on si vykračoval a v hlavě se rodil jeden nápad za druhým, jak tu dívku

omráčit a zaujmout. Pravděpodobně pošle jednoho ze své ochranky, aby jí předal velkou kytici růží s pozvánkou do luxusní restaurace. Z toku myšlenek byl vyrušen, jelikož asi třicet metrů před kavárnou opět narazil na dvojici narkomanek. Seděly tam splihle na kartónech z krabice od televize v pomačkaném, zašpiněném oblečení. Dívka zírala tupě před sebe vyhaslým zrakem, ale když spatřila příchozího, problesklo jí v očích poznání. Vztáhla k němu svou ruku a Redmen si všiml jejích zulámaných zubožených nehtů. Otrásl se. Ne odporem, soucitem. Přiklekl si k nim a zhrozil se nad jejich stavem. Od poslední to bylo zase horší.

„Chceš mě?“ zeptala se ta nebohá dívka.

Bože, pomyslel si a odmítavě zavrtěl hlavou.

„Ona... má máma, potřebuje to.“

Redmen pohlédl na otupělou ženu se slepenými, předčasně šedivými vlasy, které vykukovaly zpod rudé čepice od kostýmu Santa Klause. Bambulku měla odtrženou a zbyl po ní jenom cancourek stejně jako po bývalém životě solidní účetní. Ale to bylo tak dávno, o vše přišla a jejich domov byl karton na chodníku. Netušila, že dcera jí potají chodí na její zásoby a také tomu propadla. Zničila ji i sebe, a tak tam živořily a snažily se žít z prodeje dívčina těla. Redmen jim občas dal nějakou štedrou bankovku, i když dobře tušil, že zase skončí v rukou drogového dealera. Na zemi si všiml roztrženého balíčku s umaštěnými otisky prstů. Uchopil ho, ukázal jim ho a významně jím zatrásl. Měl logo anděla a nápis White angel.

„Kdy se na to konečně vykašlete a začnete s metadonem?“

Dívka sklopila zrak a rezignovaně se pousmála. „Už brzy,“ zalhala a nevěřila tomu ani ona, ani Redmen.

Narovnal se, zmačkal prázdný balíček a mrštil jím o zem. „Vorové,“ zasyčel nenávistně.

Ten večer mu ale zavolal pobočník a domluvili schůzku. Měla být až za deset dní, prý však přijdou se vstřícným návrhem. S kompromisem, který bude i pro něho schůdný. Golicin mu naznačil, že Tichý Don se chce dohodnout, jenže nesmí ztratit tvář, protože by to mohlo být nebezpečné. To Redmen pochopil a se schůzkou souhlasil. Trochu ho to upokojilo. Začal mít dobrou náladu. Těšil se na svou budoucí přítelkyni Oksanu Batalovou.

BENTLEY

Tuponosý dostal tip, že Redmen bydlí někde na Vinohradech a ten den navečer určitě pojedě domů a bude řídit tmavou luxusní limuzínu značky Bentley, kterých je v Praze minimum.

Ještě jednou si zkontroloval pistoli. Měl u sebe i druhou rezervní pro případ, kdyby mu první selhala. Nechtěl nic ponechat náhodě.

Projížděl Vinohradskou ulicí nahoru a dolů. Měl spuštěné okénko, pokukoval po ženských a pokuřoval. Konečně, když projížděl kolem Jiřího z Poděbrad, spatřil tmavomodrý vůz Bentley v protisměru. Popojel a na semaforech svůj vůz otočil. Jel trochu rychleji, agresivně předjel několik aut a vykoledoval si neslušné posunky od dvou řidičů. Mezi sebou a luxusní limuzínou nechal dva vozy, nechtěl být nápadný. O několik set metrů dál limuzína zatočila do postranní ulice. Tuponosý ji následoval. Když limuzína zaparkovala nedaleko vietnamské večerky, zastavil o několik aut před ní. Řidič vystoupil a zašel do obchodu. Tuponosý vytáhl pistoli z podpažního pouzdra, odjistil ji a vsunul do kapsy u bundy. Vylezl z auta a šel si prohlížet výlohu antikvariátu knih. Trvalo jen pár minut, než řidič limuzíny vyšel z večerky. V ruce držel modrou tenkou igelitku s nákupem a u ucha měl mobilní telefon. Tuponosý k němu několika rychlými kroky přistoupil, vyndal pistoli a z bezprostřední blízkosti začal mačkat spoušť. V ulici se rozlehly tři výstřely. Řidič pustil mobilní telefon, igelitku a dopadl na záda. Otevřenou pusou se snažil

popadnout dech. Tuponosý se nad něj nahnul, zamířil pistoli na hlavu a naposledy vystřelil. Potom rychle utíkal do svého vozu, nastartoval a odjel pryč.

O několik hodin se ve večerních zprávách objevilo, že byl zastřelen řidič ředitele jedné velké sázkové společnosti. Řidič byl mladý a starostlivý otec několika dětí. Spekulovalo se, že obětí měl být spíš asi sám generální ředitel společnosti, ale že se vrah spletl a zabil jenom jeho řidiče. Ano, došlo k fatálnímu omylu a zmaření lidského života. Tehdy Tuponosému došlo, že zlikvidoval nevinného člověka. Spletl si automobil. Zpotil se. Musí to napravit. Hned!

ČLÁNEK

Mirek zíral na rozsáhlý článek o vyřizování účtů v Ruské mafii a nedokázal pochopit, proč policisté nezasáhli. Stálo tam:

Cílem nájemné vraždy se stal muž, jehož pravou totožnost nikdo nezná. Známý je pod jménem Redmen. Jedná se o šéfa skupiny, které se přezdívá Molodci pro velmi nízký věk jejích členů. Nájemný vrah zaútočil v areálu plaveckého bazénu Hloubětín, který si Redmen pravidelně celý pronajímal v úterý večer na dvě hodiny, aby si v klidu se svou přítelkyní zaplavал a nebyl vystaven zvědavým pohledům ostatních lidí. Redmen má totiž na těle rozsáhlé popáleniny, které se mu táhnou od tváře přes trup až po stehna. Nájemný vrah nejdříve zastřelil Redmenovu přítelkyni Oksanu Batalovou, na kterou narazil u skokanského můstku. Žena byla o několik let starší než Redmen a pracovala jako prodavačka jednoho luxusního butiků. Poté nájemný začal střílet na Redmena, který se v té chvíli nacházel někde uprostřed bazénu. Zasáhl ho několika kulkami a postřelený klesl ke dnu. V té chvíli už ale zareagovala ochranka a strhla se přestřelka. Nájemný vrah unikl přes skleněnou stěnu, kterou předtím několika střelami vysklil.

Redmen svá zranění přežil, ale podle zpráv z nemocnice má poraněnou míchu a zbytek života stráví na invalidním vozíku. V policejních kuloárech se spekuluje o tom, že to vyvolá válku mezi mladou generací ruských zločinců, kteří se vzpírají tvrdé hierarchii řízené takzvaným vorem

v zákone, obdobou šéfů italské a americké mafie. V současnosti je u nás vorem v zákone muž přezdívaný Tichý Don. Jeho staršina čili obdoba italského či sicilského consiglieriho je bývalý plukovník Sovětské armády Golicin řečený Plukovník. Ten se vyznamenal ve válce v Afganistanu a získal řád hrdiny Sovětského svazu.

V České republice se čím dál více zakořeňuje ruskojazyčný organizovaný zločin, který používá brutální metody a neštítí se vražd na veřejnosti. Co nás čeká příště?